

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. Перник, 09 октомври 2013г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично съдебно заседание проведено на осемнадесети септември през две хиляди и тринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Игнат Георгиев

при секретаря И.И., като разгледа докладваното от съдията адм. дело № 796 по описа на съда за 2013г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от КСО, във вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Г.А.М.,*** срещу решение № ***** от 19.06.2013г. на директора на ТП на НОИ/РУ"СО" гр. Перник, с което е потвърдено разпореждане № ***** от 01.04.2013г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване. В жалбата се излагат доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно, тъй като административния орган еднозначно и ограничително е тълкувал правните норми, на които се е позовал. С оглед на това се пледира за отмяна на атакуваното решение и потвърденото с него разпореждане. Претендира за присъждане на разноски.

Ответника по жалбата, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Излага доводи, че атакувания акт е правилен и законосъобразен. Постановен е в изискуемата форма, при стриктно спазване на административно производствените правила и при пълно съобразяване с материално правните разпоредби. С оглед на това пледира за оставянето му в сила и за присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд-Перник, след като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните по реда на чл.168, ал.1 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от страна, която има право и интерес от обжалването, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Г.А.М.,*** е подал заявление вх. № МП-27320 от 18.12.2012г., с което е поискал да му бъде отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст. Към искането е приложил изискуемите се документи. В хода на обработка на документите длъжностното лице по пенсионно осигуряване е констатирало, че на заявителя не му достига трудов и осигурителен стаж от три

години, два месеца и двадесет дни. Изготвило е уведомително писмо с изх. № П-475 от 27.02.2013г., в което е посочен недостигащия осигурителен стаж и възможността и условията, при които този период от време да се зачете за осигурителен стаж. В указания срок не са представени документи за закупен осигурителен стаж. С разпореждане от 01.04.2013г. длъжностно лице по пенсионното осигуряване е отказало да отпусне лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, поради недостигащ осигурителен стаж по чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО, във вр. с чл. 9а, ал. 2 от КСО.

В законоустановения срок М. оспорва разпореждането и излага доводи на несъгласие, касателно периода от 03.08.1987г. до 31.07.1989г. през който е бил слушател във ВПШ-гр. Москва и за които период е представил трудова книжка, със съответно отбелязване. По отношение на оставащата 1година, 2месеца и 20дни М. не възразява да бъдат закупени.

С решение № ***** от 19.06.2013г. директора на ТП на НОИ/РУ"СО" гр. Перник аргументирано отхвърля жалбата против разпореждането на пенсионния орган.

Така описаната фактическа обстановка се възприема от представената и приета като доказателство по делото административна преписка, която съдържа заявление, ксерокопие на трудова книжка, УП№3 издадени от Областна администрация Перник, от Община Брезник, от "****"ООД, УП № 2 издадено от Областен съвет на БСП, от Общински съвет на БСП-гр. Перник, заповед за прекратяване на трудово правоотношение, констативен протокол за извършена проверка на разходите по ДОО на Общински съвет на БСП-Перник със задължителни предписания, заличаване на УП 3 № 101-00-63 от 17.05.2013г. и обратни разписки. Така събраните доказателства в административното производство и неоспорени от страните в хода на съдебното дирене, съдът приема като годни доказателства по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК и ги цени в цялост. Други доказателства в хода на съдебното производство страните не ангажират. Въз основа на тях се налагат следните правни изводи:

Разпоредбата на чл. 117, ал. 3 от КСО задължава ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт да се произнася по жалбите по ал. 1, т. 2, б. "а" с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Изчерпването на административния ред за обжалване е абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на съдебното обжалване. Съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО на обжалване пред административния съд подлежи решението на ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт по чл. 117, ал. 3 от КСО. В случая законоустановения ред на оспорване е спазен. Жалбата е допустима и следва да се разгледа. Последната е постъпила в административния орган в предвидения в чл. 118, ал. 1 от КСО 14-дневен преклузивен срок и е процесуално е допустима.

Предмет на съдебен контрол е решение № ***** от 19.06.2013г. на директора на ТП на НОИ/РУ"СО" гр. Перник, с

което е потвърдено разпореждане № ***** от 01.04.2013г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване. Констатира се, че атакувания акт е издаден от компетентния орган посочен в чл. 118, ал. 1 от КСО, в предписаната от закона форма и съдържа всички задължителни реквизити посочени в чл. 59, ал. 2 от АПК. С оглед на това не се налага отмяната му на основанията по чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК.

Не се налага отмяна на атакувания акт и на основание чл. 146, т. 3 от АПК, тъй като в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да се кредитират като основания за отмяна на акта само на това основание.

Атакувания акт е и материално законосъобразен. Правните доводи в тази връзка са следните:

Спора между страните е правен и се свежда за непризнаването като осигурителен стаж на периода от 03.08.1987г. до 31.07.1989г., през който период жалбоподателя е бил слушател във ВПШ-гр. Москва и който период е нанесен в трудовата му книжка.

С оглед датата на подаването на искането за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст материално правните предпоставки за отпускането ѝ са уреди в Кодекса за социално осигуряване и подзаконовите нормативни актове по неговото прилагане.

За спорния период са действали разпоредбите на Закона за пенсиите /отм. бр. 110 от 17.12.1999г., в сила от 1.01.2000г./ и на Правилника за приложение на Закона за пенсиите /отм., бр. 21 от 17.03.2000г., в сила от 1.01.2000г./. По тогава действащата нормативна уредба следва да се приеме, че жалбоподателят е попадал в приложното поле на чл. 79 от ППЗП/отм./, който е зачитал за трудов стаж времето, през което изпратените от предприятия, учреждения или организации лица са следвали в политически, профсъюзни, културно-просветни, кооперативни и други курсове и школи, както и на изпратените на специализация. Трудовият стаж се зачита от категорията на работата, която е изпълнявало лицето преди изпращането му и тази разпоредба е действала до приемането на ПМС № 83 от 10.05.1991г., обн. ДВ, бр. 40 от 1991г., с което същата е изменена и е придобила съвсем друго съдържание.

Отмененият Закон за пенсиите няма изрична разпоредба, в която да е предвидено, че прилагането му като цяло, следва да бъде уредено в подзаконов нормативен акт-правилник. Съдържа обаче редица разпоредби, регулиращи конкретни елементи от съдържанието на пенсионното правоотношение, в които това е предвидено. Така чл. 54, ал. 2 е разписано, че Министерският съвет приема правилник, с който урежда редът за отпускане, изменение, осъвременяване, спиране, прекратяване и възобновяване на пенсиите и чл. 2, ал. 2 - че Министерският съвет определя кой труд към коя категория се причислява, както и условията, сроковете и реда за признаване на трудов стаж за пенсиониране. Следва да се отбележи, че последното правомощие

на министърския съвет има пряко отношение към спора предмет на настоящето производство.

Безсъмнено въвеждането на процесната разпоредба – чл. 79 от ПП на ЗП, както и изменението ѝ с ПМС № 83/1991 г. е изпълнение на установеното в чл. 2, ал. 2 от ЗПР право, а и задължение, на висшия орган на изпълнителната власт да определя условията, сроковете и реда за признаване на трудов стаж за пенсиониране. Очевидно и с последващ нормативен акт от същата степен може да изменя и отменя вече определените с такъв предходен акт. Следва да се отбележи, че от тази разпоредба на ЗП по пряк начин следва, че съображенията на оправомощения орган, поради които той е приел и определил едни или други условия, срокове и ред за признаване на трудов стаж са извън предмета на съдебния контрол върху атакувания акт.

Законът за пенсиите, както е предвидено в пар. 12, т. 2 от ПЗР на КЗОО е отменен от 1.01.2000г.. Съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗНА, актът по прилагане на закон губи изцяло или от части сила едновременно с пълното или частично отменяне на закона. От това следва, че с прекратяването на действието на закона се прекратява ѝ действието на подзаконовия нормативен акт, издаден за приложението му – в случая Правилника за прилагане на закона за пенсиите, който е загубил правната си сила и действие от датата на отмяната на този закон. Правилникът за приложение на закона за пенсиите е отменен и с изричната разпоредба на пар. 1 от ПМС № 30 от 10.03.2000г., което е влязло в сила също от 1.01.2000 г.. Това означава, че за времето след 1.01.2000г. -ЗП и правилникът за прилагането му са вече едно правно нищо, т.е. не са действащо право, тъй като са загубили правната си сила. Следователно обсъдени в цялост всички събрани по делото доказателства сочат на липса на законово основание за признаване на посочения от жалбоподателя период от 03.08.1987г. до 31.07.1989г. прекаран като слушател във ВПШ-гр. Москва за трудов стаж съгласно чл. 79 /изм.ДВ, бр. 40 от 1991г./ от ППЗП/отм., респ. за трудов стаж по чл. 79а, ал. 4 от ППЗП/отм./. Трудовият стаж като предпоставка за възникване на осигурителни права е съответен период от време, който е законодателно регламентиран. За трудов стаж, поражда осигурителни права, се зачитат няколко периода от време, като това е и времето на обучение за придобиване на професия, повишаване на квалификацията и за преквалификация на лицата при условия и ред, определени от законодателя. Случаят на М. не попада в тези хипотези. Успоредно с това жалбоподателят не ангажира доказателства, от които да се установи, че за спорния период са правени пенсионни вноски. Според разбиранията на състава напълно законосъобразно е било заличено УП 3 № 101-00-63 от 17.05.2013г. издадено от председателя на Общински съвет на БСП Перник, тъй като същото е изготвено само на база запис в трудовата книжка, без да са налице разплащателни ведомости или други разходооправдателни документи през процесния период.

Обстоятелството, че преди да възникване субективното право на жалбоподателя за пенсия е съществувала такава възможност, законодателно регламентирана, не е основание, за да се приеме, че това право съществува и за него към настоящия момент. Пенсията се определя съгласно действащия материалноправен режим към момента на придобиването на това право. Общата разпоредба на чл. 79 от ППЗП/отм./ в нейната първоначална редакция не е действащо право към 31.12.1999г. и при изменението ѝ липсва изрична законодателна регламентация за заварените правоотношения в този аспект по ППЗП /отм./ с преходни и заключителни разпоредби, поради което занапред е приложим новият правен режим, този по КСО. Съгласно пар. 9, ал. 1 от ПЗР на КСО времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999г. съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс, а както бе отбелязано по-горе тези норми не са действащо право към тази дата.

При извършената цялостна проверка за законосъобразност на акта по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК не се откриха основания, които да доведат до отмяна на акта.

По изложените в настоящето решение мотиви жалбата на Г.М. ще следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора искането за заплащане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника по жалбата за производството пред административен съд Перник е основателно и трябва да бъде уважено в размер на 150 лв., определен съгласно чл. 8 във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения във връзка с чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 143, ал. 4 от АПК, съдия при Административен съд Перник

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Г.А.М. срещу решение № ***** от 19.06.2013г. на директора на ТП на НОИ/РУ"СО" гр. Перник, с което е потвърдено разпореждане № ***** от 01.04.2013г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА Г.А.М.,*** да заплати на ТП на НОИ гр. Перник сумата от 150 лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: